

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 125.560 van 21 november 2003
in de zaak A. 111.939/X-10.625.**

In zake : 1. Constantinus DE PRETER,
 2. Maria VAN MUYSEN,
 die woonplaats kiezen bij
 Advocaat E. VERBIST,
 kantoor houdende te 2200 HEIST-OP-DEN-BERG,
 Mechelsesteenweg 20B

tegen :

het Vlaamse Gewest,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat Ph. DECLERCQ,
kantoor houdende te 3010 LEUVEN,
Tiensesteenweg 271.

D E R A A D V A N S T A T E, X e K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Constantinus DE PRETER en Maria VAN MUYSEN op 24 oktober 2001 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het besluit van 31 juli 2001 van de Vlaamse minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media houdende verwerping van hun beroep ingesteld tegen de beslissing van 9 december 1999 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant waarbij hun de regularisatievergunning wordt geweigerd voor het oprichten van een magazijn op een perceel gelegen te Tremelo, Barbarastraat 87, kadastraal bekend Sectie B, nrs. 357d en 356c/f/g;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur Ch. BAMPS;

Gelet op de beschikking van 17 december 2002 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 15 juli 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 19 september 2003;

Gehoord het verslag van Staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat P. VAN RILLAER die, loco Advocaat E. VERBIST verschijnt voor de verzoekende partijen, en van Advocaat Ph. DECLERCQ, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd F. DE BUEL;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de verzoekende partijen op 10 november 1998 de regularisatievergunning aanvragen voor het bouwen van een magazijn; dat het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Tremelo op 30 maart 1999 de regularisatieaanvraag weigert; dat de verzoekende partijen op 10 mei 1999 beroep instellen tegen deze weigeringsbeslissing bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant; dat de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant op 9 december 1999 beslist het beroep niet in te willigen; dat de verzoekende partijen op 13 januari 2000 beroep instellen tegen deze weigeringsbeslissing bij de Vlaamse minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media; dat de Vlaamse minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media op 31 juli 2001 beslist het beroep niet in te willigen; dat dit de thans bestreden beslissing is; dat verder kan worden gesteld dat de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur op 8 januari 2001 aan de verzoekende partijen het vergelijk in de zin van artikel 158 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (hierna : D.R.O.) - zoals het van toepassing was op het ogenblik van het nemen van de thans bestreden beslissing - heeft geweigerd en derhalve het in artikel 158, § 2, tweede lid, D.R.O. bedoelde certificaat niet werd opgesteld; dat de nietigverklaring van deze weigering van vergelijk het voorwerp uitmaakt van de zaak A. 100.973/X-10.170;

Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord de exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gebrek aan belang opwerpt en onder meer stelt dat "gelet op het gebrek aan vergelijk en gebrek aan certificaat,

(...) verzoekende partijen geen belang (hebben) bij het huidig annulatieberoep aangezien een vernietiging alleszins zou leiden tot een nieuwe weigeringsbeslissing door de beslissende overheid";

Overwegende dat de verzoekende partijen in hun laatste memorie met betrekking tot hun belang doen gelden wat volgt :

"1. De aanvraag tot regularisatie werd door verzoekers ingediend op 10 november 1998.

De artikelen 158 en 159 van het decreet van 18 mei 1999 waaruit het auditoraat een grond van niet ontvankelijkheid afleidt, zijn pas in werking getreden op 1 mei 2000.

Deze artikelen bestonden derhalve nog niet op het ogenblik dat de regularisatie werd aangevraagd.

Nieuwe wetten, ook al zijn die onmiddellijk van toepassing, tasten de geldigheid niet aan de rechtshandelingen die geldig vóór hun totstandkoming verricht werden (...).

2. Met een op 25 oktober 2001 ter post aangetekend verzoekschrift vorderden verzoekers de nietigverklaring van het besluit van 31 juli 2001 waarbij de regularisatie geweigerd werd.

Op dat ogenblik waren de artikelen 158 en 159 van het decreet van 18 mei 1999 wel in werking.

Deze artikelen vereisen echter niet dat het kwestieuze certificaat voorhanden is op het ogenblik van het indienen van een annulatieberoep bij de Raad van State.

Het enkel feit dat het certificaat niet voorhanden was op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep impliceert dus geenszins dat het annulatieberoep niet ontvankelijk is of dat verzoekers niet van het vereiste belang doen blijken.

Men kan enkel stellen dat de verzoekers het vereiste belang zouden missen wanneer het certificaat niet voorhanden is op het ogenblik dat de Raad van State uitspraak doet over hun beroep tegen de weigering van de regularisatie. Enkel in dat geval missen de verzoekers het vereiste belang vermits de regularisatievergunning slechts kan worden verleend na de opstelling van het certificaat. Heeft men op het ogenblik van de uitspraak geen certificaat dan kan er ook geen regularisatievergunning worden verleend, zelfs niet na een vernietigingsarrest, en doet men niet blijken van het vereiste belang.

Het vereiste belang dient dan ook beoordeeld op het ogenblik waarop de zaak in beraad genomen wordt en niet op het ogenblik dat de zaak ingeleid wordt. (...).

3. Het enkel feit dat het certificaat niet voorhanden was op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep impliceert dus niet dat de verzoekende partijen geen belang hadden op dat ogenblik vermits het certificaat nog rechtsgeldig kon worden aangevraagd na het instellen van het annulatieberoep.

Het volstond het certificaat over te leggen tijdens de procedure en ten laatste vóór de sluiting der debatten.

De verzoekende partijen deden derhalve wel degelijk van het rechtens vereiste feitelijk belang blijken bij de inleiding van het verzoekschrift tot vernietiging.

4. Bij decreet van 8 maart 2002 werden de artikelen 158 en 159 gewijzigd in die zin dat het voorafgaandelijk voorhanden zijn van het certificaat niet langer vereist is. Dit decreet trad in werking op 23 maart 2002.

(...).

5. (...).

Het rechtens vereiste belang van de verzoekende partijen ontstond bij de afwijzing van hun aanvraag tot regularisatie ingevolge het bestreden besluit. Dit belang werd niet tenietgedaan door de ontstentenis van certificaat nu dit niet op straffe van niet ontvankelijkheid vereist was bij het instellen van het annulatieberoep en nu dit sedert 23 maart 2002 niet meer vereist is.";

Overwegende dat de verwerende partij in haar laatste memorie zich aansluit bij het verslag van het bevoegde lid van het Auditoraat en verder onder meer stelt dat het belang moet bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en het belang niet tijdens het geding kan worden verworven, dat "(...) ten onrechte (...) door de verzoekende partijen (wordt) ingeroepen dat de oorspronkelijke versie van art. 158 en 159 van het decreet van 18 mei 1999 niet in werking was op het ogenblik van de aanvraag van de regularisatievergunning (...)" ; dat immers de vergunningverlenende overheid de regelgeving moet toepassen die geldt op het moment waarop zij uitspraak doet, dat tenslotte de verzoekende partijen ten onrechte stellen "dat het destijds vereiste certificaat niet diende voorhanden te zijn op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep" ;

Overwegende dat de bestreden beslissing de weigering van een regularisatievergunning betreft; dat krachtens artikel 159, eerste lid, D.R.O. zoals het van toepassing was op het ogenblik van het instellen van het beroep tot nietigverklaring, een regularisatievergunning slechts kon worden verleend na het opstellen van het certificaat bedoeld in het op dat ogenblik geldende artikel 158, § 2, D.R.O.; dat niet blijkt dat op dat ogenblik aan de door voornoemd artikel 159, eerste lid, D.R.O. opgelegde voorwaarde was voldaan; dat aldus de bevoegde vergunningverlenende overheid hoe dan ook de gevraagde regularisatievergunning moest weigeren omdat de alsdan geldende dwingende bepaling van artikel 159, eerste lid, tweede zin, D.R.O. zich ertegen verzette dat de regularisatievergunning werd verleend zo het vereiste certificaat niet voorlag; dat verzoeker derhalve op het ogenblik van het instellen van het beroep tot nietigverklaring geen belang had bij de vernietiging van de bestreden beslissing; dat, aangezien een verzoeker reeds moet doen blijken van het rechtens vereiste belang op het ogenblik van het instellen van de vordering, de omstandigheid dat de aangehaalde regelgeving op het ogenblik van het sluiten der debatten was vervangen, derwijze dat het voorleggen van een certificaat niet langer is vereist voor het verkrijgen van een regularisatievergunning, niet tot gevolg heeft dat de verzoekende partijen hierdoor het vereiste belang bij het beroep verwerven; dat de opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid gegrond is; dat het beroep niet ontvankelijk is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 347,06 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op eenentwintig november 2003, door de Xe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	G. DEBERSAQUES	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	E. BREWAEYS,	staatsraad
	C. ADAMS,	staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. TRUYENS.

G. DEBERSAQUES.